

HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 28. juni 2024

Sag BS-46179/2023-HJR

(2. afdeling)

A

(advokat René Bjerre og advokat Leo Jantzen)

mod

Skatteministeriet

(advokat Bodil Søes Petersen)

I tidligere instans er afsagt dom af Vestre Landsrets 3. afdeling den 4. september 2023 (Sag BS-17953/2022-VLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Michael Rekling, Kurt Rasmussen, Ole Hasselgaard og Peter Mørk Thomsen.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

Anbringender

A har supplerende anført bl.a., at hvis Højesteret når til, at X Inc. udgjorde et selvstændigt skattesubjekt, så skal overførslerne fra A og hendes afdøde ægtefælle i april 2008 kvalificeres som udlån til selskabet og ikke som indskud.

Det har formodningen imod sig, at en hovedaktionær giver sit selskab en skattepligtig gave, og det har ikke været hensigten, at midlerne skulle overdrages til X til eje. Det civilretlige udgangspunkt er da også, at der foreligger et lån, medmindre der er holdepunkter for at antage, at der er tale om en gave. Civilretten er styrende for den skatteretlige bedømmelse, og alle retlige og faktiske forhold i sagen taler for, at der er tale om et lån.

Skattemyndighederne kvalificerer udelukkende overførslen som et tilskud for derved at opnå en arbitrær og pønalt dobbeltbeskatning.

Som følge heraf udgjorde hævnningen af 23.341.617 kr. på Xs konti og depoter den 27. maj 2009 en tilbagebetaling af det lån, som ægtefællerne ydede selskabet i april 2008. Dermed er der ikke grundlag for at beskatte dispositionen.

Skatteministeriet har heroverfor anført bl.a., at A ikke har løftet bevisbyrden for, at overførslerne til X i april 2008 havde karakter af lån. Det følger af fast praksis fra Højesteret, at lån skal dokumenteres på objektivet grundlag. Dette gælder navnlig, når det gøres gældende, at et lån skulle være ydet mellem interesseforbundne parter.

A har ikke fremlagt et gældsbevis, en låneaftale, dokumentation for afdragsprofil, en aftale om sikkerhedsstillelse eller lignende, der kan tjene til på objektivet grundlag at dokumentere, at overførslerne fra ægteparret til X udgjorde et lån. Der foreligger heller ikke bogførings- eller regnskabsmateriale, som understøtter, at overførslerne udgjorde lån.

A har derfor ikke løftet bevisbyrden for, at overførslerne fra X udgjorde tilbagebetaling af lån.

Højesterets begrundelse og resultat

A og hendes nu afdøde ægtefælle, B, flyttede i 2003 til Danmark efter gennem en længere årrække at have boet i udlandet. B havde forud for 2003 opsparet knap 23 mio. kr., som var placeret på konti i Nordea Bank S.A. Luxembourg. I 2007 besluttede B at placere midlerne i et selskab i Panama, X Inc., som i september 2007 blev stiftet til formålet og registreret i Panamas selskabsregister. Xs bestyrelse, der bestod af medarbejdere i et panamansk advokatfirma, udstedte fire ihændehaveraktier, som blev overdraget til A og B. I april 2008 blev der overført værdier på i alt 22.897.040 kr. fra ægteparrets konti til Xs konti i Nordea Bank i Luxembourg.

B afgik ved døden i juni 2008. I maj 2009 blev der foretaget en række overførsler på i alt 23.341.617 kr. fra Xs konti til konti tilhørende ægteparrets datter, C, der var bosiddende i Belgien. Overførslerne fra X til C skete via Cs ægtefælles konti.

Sagen angår, om A skal beskattes af overførslerne på 23.341.617 kr. i indkomståret 2009 som maskeret udbytte.

A har i første række gjort gældende, at X ikke udgjorde et selvstændigt skatteobjekt adskilt fra hendes formue, idet der alene var tale om en tom skal, som havde til formål at skjule midlernes eksistens for de danske skattemyndigheder

og at undgå løbende dansk beskatning af afkastet. Selskabet må derfor ifølge A reelt anses for en skattemæssigt transparent enhed, sådan at der ikke er grundlag for at beskatte overførslerne i maj 2009 som maskeret udbytte.

Der er enighed om, at X er et lovligt stiftet og registreret selskab i Panama med begrænset hæftelse. Der er endvidere enighed om, at A var fuldt skattepligtig til Danmark, og at hun ikke i de omhandlede indkomstår har selvangivet indtægter og tab på de værdier, der i april 2008 blev overført til X. Hun har således i forhold til de danske skattemyndigheder handlet ud fra, at X var et selvstændigt skattesubjekt.

Højesteret finder, at A under de anførte omstændigheder er afskåret fra nu at kunne få medhold i, at selskabet alligevel ikke var et selvstændigt skattesubjekt.

Højesteret lægger herefter til grund, at X i relation til overførslerne i maj 2009 må anses for et selvstændigt skattesubjekt.

For det tilfælde, at Højesteret kommer til, at X udgjorde et selvstændigt skattesubjekt, har A – som et nyt anbringende for Højesteret – gjort gældende, at overførslen af midlerne fra hende og hendes afdøde ægtefælle i april 2008 skal kvalificeres som udlån og ikke som indskud i selskabet. Overførslerne i maj 2009 udgjorde derfor en tilbagebetaling af dette lån.

Der er ikke fremlagt gældsbrief, låneaftale, dokumentation for afdragsprofil, aftale om sikkerhedsstillelse eller andet, der på objektive grundlag kan tjene til at dokumentere, at overførslerne til X i april 2008 udgjorde lån. Der foreligger heller ikke regnskabs- eller bogføringsmateriale, som understøtter, at disse overførsler udgjorde lån.

Højesteret finder på denne baggrund og efter de i øvrigt foreliggende oplysninger, at A ikke har godtgjort, at der var tale om lån.

Af de grunde, som landsretten har anført, tiltræder Højesteret, at A heller ikke har godtgjort, at hun forud for overførslerne i maj 2009 overdrog ihændehaveraktierne i X til C.

Højesteret stadfæster herefter landsrettens dom, således at A skal beskattes af overførslen på 23.341.617 kr. i indkomståret 2009.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal A betale 375.000 kr. til Skatteministeriet.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.